

РЕШЕНИЕ

№ 2427

гр. София, 07.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 09.03.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **13666** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба, депозирана от [фирма] чрез процесуалния представител юрисконсулт П. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 439/ 15. 11. 2019 г. на директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място], към Министерството на околната среда и водите.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на АУПДВ, като издаден при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и в нарушение на материалния закон. В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк П., който поддържа жалбата и моли за отмяна на оспорения акт.

Ответникът се представлява от юрк Х., която в представени по делото писмени бележки оспорва жалбата.

Съдът, въз основа на данните по делото, становищата на страните и съобразно закона, намира за установено следното:

Жалбата е допустима за разглеждане, като подадена в срок и от правоимащо лице. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

С Разрешително № 0140008/20. 12. 2011 г. и решение за изменението му № 164/ 02. 09. 2015 г., издадени от МОСВ, е разрешено водоземане от повърхностни води с цел напояване на земеделски земи на [фирма] за водоземане от язовир “Тракиец”, изграден в землището на [населено място], [община] със срок на действие

до 28. 12. 2021 г. с цел напояване и с разрешен воден обем 35 000 000 куб.м.

Съгласно раздел „Такса за водовземане“ по разрешителното: „На основание чл. 194 от Закона за водите, за правото на водоползване се заплаща такса в размер, определен в съответствие с Тарифа за таксите за водовземане, на ползване на воден обект и за замърсяване /ПМС177/24. 06. 2011г., отгм. ДВ, бр. 3/10. 01. 2012 г./.

Във връзка с дължими такси по това разрешително, е извършена проверка от експерти от Дирекция "Контрол" при Б. дирекция "И. район", при която е съставен Констативен протокол № 114/ 24. 04. 2017 г. и при която е установено, че не е заплатена дължимата такса за водовземане от подземни води за периода 01. 01. 2016 г. до 31. 12. 2016 г., която е в размер на 8965 /осем хиляди, деветстотин шестдесет и пет/ лева.

Към 21. 02. 2019 г. били постъпили плащания от [фирма] за периода 01. 01. 2016 г - 31. 12. 2016 г., като била заплатена сумата от 1185, 90 лева /хиляда сто осемдесет и пет лева и деветдесет стотинки/. При извършена проверка от експерти от Дирекция "Контрол" при Б. дирекция "И. район", обективирана в протокол № 43/ 21. 02. 2019 г., било установено, че не е заплатена още сумата от 7 779, 10 лева /седем хиляди, седемстотин седемдесет и девет лева и десет стотинки/ главница, върху която следва да се начисли лихва.

На основание чл. 195б, ал. 2, т. 3 от ЗВ е изготвено и изпратено писмо № ПО-02-94/06. 03. 2019г. до [фирма] с покана за доброволно изпълнение чрез заплащане на дължимата такса за посочения период в размер на 7 779, 10 лева /седем хиляди, седемстотин седемдесет и девет лева и десет стотинки/, върху която сума следва да се начисли и дължимата лихва за периода на забава. Дружеството е уведомено, че при неплащане на сумата в седмодневен срок, ще бъде издаден акт за принудителното ѝ събиране по реда на ДОПК, заедно с дължимите лихви за периода за забава.

Тъй като дружеството не внесло поисканата такса, бил издаден акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № 439/ 15. 11. 2019 г. на директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено място] за събиране на посоченото публично вземане, при което е установена главница в размер на 7 779, 10 лева /седем хиляди, седемстотин седемдесет и девет лева и десет стотинки/ за периода 01. 01. - 31. 12. 2016 г. и лихва за периода от 01. 04. 2017 г. до 07. 10. 2019 г. – 2072, 43 лева /две хиляди седемдесет и два лева и четиридесет и три стотинки/.

Не се спори по делото, че дружеството е подало декларация за посочения период 01. 01. - 31. 12. 2016 г. С декларацията е установено и отчетено задължение в размер на 1185, 90 лева /хиляда сто осемдесет и пет лева и деветдесет стотинки/, при цена на куб. метър от 0.01 лева /за което няма спор между страните, че е нормативно установената за периода/, но при установен като отнет годишен воден обем от 1 185 900 м3. Органът е възприел друго количество като предмет на таксуване, а именно 8965000 м3, като е съобразил представените от дружеството месечни справки за използваните водни количества, които са изпращани по електронната поща на дирекцията /л. 135 - л. 162 от делото/.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема от правна страна следното:

АУПДВ е издаден от компетентен орган, предвид разпоредбата на чл. 195б, ал. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "б" във връзка с чл. 194, ал. 2 от ЗВ във връзка с чл.

166 от ДОПК и съответните тарифи за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в предвидената писмена форма, съгласно изискванията по чл. 59, ал. 2, т. 1 - 8 от АПК.

Не се споделя възражението, че в административното производство по издаване на оспорения акт са допуснати такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са основание за незаконосъобразност на акта. Административният орган е изпратил покана за доброволно изпълнение на задължението за плащане на таксата за водовземане, която съдържа предупреждение, че при неизпълнение ще последва издаване на акт за установяване на публично държавно вземане. Следователно, спазени са правилата на чл. 26 АПК и на дружеството-жалбоподател е било гарантирано правото на защита в пълен обем, като е имало възможност да направи всичките си искания и възражения и да представи всичките си писмени доказателства. Следва да бъде изрично отбелязано, че нито в административното производство по издаване на оспорения акт, нито в настоящото съдебно производство дружеството не е представило нови писмени доказателства, установяващи плащане на процесните задължения, което е единственият правнорелевантен факт от значение за настоящия спор и за преценката за законосъобразността на издадения АУПДВ. В този смисъл съдът намира, че дори и в производство по издаване на оспорения акт да не са спазени всички административнопроизводствени правила, нарушенията не могат да се квалифицират като съществени, защото законният представител на дружеството не е бил лишен от възможността лично или чрез упълномощено лице да направи искания, бележки и възражения. Всички факти от значение за правилното решаване на спорния въпрос са били изяснени и волеизявлението на органа не е било повлияно от каквото и да е нарушение на процедурата.

Съгласно чл. 195б, ал. 2 от ЗВ актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2. платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3. покана към лицето за доброволно изпълнение; 4. констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението. В съответствие с тази законова регламентация оспореният акт е издаден въз основа на представени от дружеството справки за иззети водни количества и декларации по чл. 194б от ЗВ за процесния период, поканата за доброволно изпълнение и констативни протоколи от проверка за изпълнение на задълженията. Поради това, актът е издаден при спазване на установените за неговото издаване административнопроизводствени правила.

Не се споделя също възражението за нарушение на формата на акта. В достатъчна степен подробно и ясно са определени както времеви период, за който дружеството не е погасило задълженията за такси за водовземане, така и размерът на задълженията, като са посочени фактическите и правните основания за издаване на акта. В този смисъл не е налице непълнота или нарушение на изискването за форма.

Относно установения размер на ползваното и съответно отчетено като дължимо за заплащане количество вода относно 2016 г. е налице несъответствие, както следва: декларираният от дружеството размер на ползвано количество е 1 185 900 м³, а възприетото от органа количество е 8 965 000 м³, от което произтича и разминаването в търсената сума за такса. Правилно административният орган е взел предвид представените от дружеството месечни справки /л. 135 - л. 162 от делото/, изпращани по електронната поща на дирекцията и въз основа на тях е установил ползваното

водно количество за посочения период.

Съдът приема, че отразеното в Конститутивен протокол № 114/ 24. 04. 2017 г. и в Конститутивен протокол № 43/ 21. 02. 2019 г., че е налице водовземане в посочения в акта обем не е опровергано в хода на административното производство, както и в хода на съдебното производство. Не се установява в хода на административното производство да е правено фактическо възражение срещу установените количества, не са представени показатели от извършеното от дружеството замерване, които да докажат твърдения от него като ползван обем. Такива не са ангажирани и в хода на съдебното следствие. Напротив, поставен е въпрос към експертната относно наличието на това разминаване, но не е правен и опит да бъде доказана тезата на дружеството за ползвания от него обем, посочен в декларацията за 2016 г. Съгласно чл. 9, ал. 5 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, в приложимата редакция за 2018 г., при несъответствие на параметрите, по които е определен размерът на таксата, директорът на басейнова дирекция назначава нарочна проверка за установяване на обстоятелствата и за определяне размера на дължимата такса. В проверката участва и компетентният орган по издаване на разрешителното за водовземане или за ползване на воден обект, включително за заустване или отвеждане, или на комплексното разрешително, издадено по реда на ЗООС, или оправомощено от него длъжностно лице. Именно в тази връзка е извършена проверка от експерти от Дирекция "Контрол" при Б. дирекция "И. район" и са съставени Конститутивен протокол № 114/ 24. 04. 2017 г. и в Конститутивен протокол № 43/ 21. 02. 2019 г., като връчването им не е предписано от закона, поради което обратното не води до извод за нарушаване на правата на дружеството. Напротив, същото е уведомено с писмо № ПО-02-94/06. 03. 2019 г. за установеното количество ползван воден обем по разрешението за 2016 г., като няма данни за възражения и опровергаване на така установеното.

Не се и твърди да е реализирано плащане на така установените такси, представляващи публични задължения.

В оспорения акт са посочени периодът и размерът на главницата и лихвата за забава. Нормата на чл. 194б, ал. 4 от ЗВ е претърпяла законодателна промяна, в сила от 27. 11. 2018 г., и към момента на издаване на оспорения акт за директора на басейновата дирекция не е съществувало задължение да уведомява писмено титуляра на разрешителното за размера на дължимата такса, срока за заплащането ѝ и сметката, по която таксата следва да бъде заплатена, въпреки което дружество е уведомено с цитираните по-горе писма, поради което неоснователно и недоказано е твърдението за нарушение на процедурата, направено в жалбата в тази насока.

С оглед всичко изложено, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма на мотивиран писмен акт, при спазване на процесуалните правила и на материалноправните норми, поради което жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Поради изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд - София град, Второ отделение, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 439/ 15. 11. 2019 г. на директора на Б. дирекция „И. район“ – [населено

място], към Министерството на околната среда и водите.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: